

pák. Dostikrat so jo mati svarili in opominjali, da to ni prav, pa celo nič ni marala.

Deklica lepega zaderžanja, in ki se je dobro učila, je v šolo hodila, pa telesno napako, da je krivo ali vprek gledala, je iméla. To je posebno Barbika oponašala, in ji le prekasta (škilasta) Liza rekla. — Pa ko se Lizika zato joka, je še le Barbiko prav veselilo, in večkrat reče: Tako oko imej, ko jaz, tako! — O ko bila Barbika pomislila, kako minljiva da je zunajna lepota, bi gotovo ne bila tako ravnala. Pa kmalo je zvedila, da lepota ni naj stanovitniše blago.

Barbika, svojoljubna deklica, je nekega dne jela čez bolehnost tožiti, in v kratkem dobi — koze. — To leto je ta bolezen silno razsajala, in je bila že veliko ljudi pobrala, toraj so se Barbika in nje stariši silno vstrašili. Barbika je velike bolečine terpela, ktere je misel, da bo lično obličice zgubila, zlo pomnožila. Vendar je jela počasi okrevati, in rešena je bila sicer smerti, pa lepota ličic je bila za zmiraj preč. Eno oko je zgubila, in obličje je vse pikasto. Ko se prvič zopet v zerkalo ali ogledalo pogléda, oj — kako se vstraši, kjer se ni kaj takega nadjala. Pomislite zdaj, kako je bilo Barbiki v sercu, ko po prestani boleznii zopet v šolo pride, in Liziko vidi, ktero je pred tako zasramovala. Očesa si ne upa okoli vreči, in misliti si je morala. Dobro deklico si tolikrat zaničevala zavoljo krivogleda, razžalila si jo. Toliko si se šopirila s svojo lepoto, in zdaj — si tako gerda, da je Lizika s prekastim očesom lepa proti tebi! —

F. Z.

Kako Indijani polnočne Amerike zverino lové.

(Konec.)

Indijani so pobijaje in streljaje hude gojzadne zveri sicer serčni in neprestrašni, pa se vendar tudi dobro varujejo. Večkrat so sicer v nevarnosti od medvedov, kateri so v teh krajih prav veliki in hudi, raztergani biti, pa

se vendar malokedaj prigodi, da bi kateri pri tem opravilu svoje življenje zgubil, ker ima vsak Indijan zmiraj velik nož v svojem pasu, s katerim se brani, če obstreljen medved va-nj skoči.

Tudi delajo Indijani mnoge pasti in stave, da medvede, serne, dabre, vidre, in druge živali v nje lové.

Indijani imajo prazno vero, da jih živali umejo, kadar ž njimi govoré. Hekevelder piše, da je nekđaj Indijana vidil, kateri je velikega medveda obstrelil. Ko je pa medved začel rjuti in se po tléh valjati, je Indijan počasi k njemu šel, in je rekel: „O medved! ti nisi tak junak, kakor so drugi medvedje, ki tako kričiš; ko bi serčnost imel, bi svoje bolečine voljno terpel, in bi ne jokal, kakor stara baba. Ko bi bil ti mene premagal, bi bil jaz večjo serčnost imel, in bi bil kakor terden vojšak vmerl. Sram te bodi, da si tako slab!“

Hekevelder je k Indijanu šel, in ga je vprašal: Ali misliš, da medved vé, kaj si govoril? Kaj pa, da vé, je odgovoril Indijan, saj si vidil, kako sram ga je bilo, kadar sim mu njegovo slabost očital. V gojzdih polnočne Amerike je veliko grozno debelih drevés, ktera so starosti votla. V takih votlih drevesih navadno medvedje zimski čas prebivajo. Ko Indijani v katerem drevesu medveda izpazijo, jih gre več k drevesu in ga posekajo, kar je včasi težavno in zamudno, zato ker po navadi le majhine balte ali sekirice imajo, in ker so drevesna debela večkrat le zgoraj votla, spodaj pa cela.

(Spiral A. Fraportnik.)

Divji mački so grozno debeli. Indijani jih radi streljajo, ker njih mesó posebno radi jedó. Tudi Evropejcem se to mesó ne gnjuši, in pravijo, da je rés prav dobro.

Indijani so zelo veseli, kadar morejo ktereга volka vstreliti, zato ker volkovi veliko drugih živali pomoré in Indijanom škodo delajo. Pa Indijani tudi radi volčje mesó jedó, in sicer ne samo ob času lakote, temuč vselej, kadar ga imajo.

V gojzdih polnočne Amerike je tako veliko sern, da v nekterih krajih Indijani samo od njih živé, in jih včasi

po 6 ali 8 en sam dan postrelé. Proti polnočni in večerni strani imajo Indijani navado še gorko kerv piti, ki iz rane vstreljene serne teče.

Indijani tudi ponoči serne streljajo, in jih včasih še več kakor podnevi postrelé. Če je bolj temna noč, rajši imajo. To pa tako delajo: Pripravijo si bakle, ktere svetlo in počasi goré; potem gresta dva Indijana v majhin čolnič, postavita ali privežeta goreče bakle spredej v čolnič, in naredita za baklami pregrajo iz vej, za katero se eden s puško skrije; drugi zadej v čolnič sedí, in ga prav tiho in počasi vozi. Serne imajo nektere kraje pri bregovih potokov ali pa pri jezerih, kjer se ponoči zavolj lepe trave rade pasejo, in kamor tudi pit hodijo. Indijana čakata v čolnu nekoliko od kraja na vodi, in kadar zagledata serno priti, se prav tiho proti nji peljata. Serni se lučice prav lepe zde, in ker nobenega človeka ne vidi, postoji, in jih tako dolgo gleda, da Indijana s čolnom blizo k nji prideta, in jo vstrelita.

Še več znamenitnega se bere v lepem popisu Indijanov polnočne Amerike, kako posamezne zveri lové; toda preveč podaljškov ali „nadalje“ bi sledilo, ko bi hoteli vse natisniti dati. Bodemo raji kratkočasne popise lova imenitniših zveri o prilikah posamezi podajali, in ne skerbí nas, da nebi mladim svojim bravcem vstregli.

Izgledi pisem mladim šolarjem v vajo.

(Spisal A. Praprotnik.)

Iz šole bi imeli vedno dobri, pošteni in v vsih potrebnostih izurjeni ljudje prihajati. To je pravi in edini namen vsake šole. Vendar se pa velikrat primeri, da ti ali uni šolar, ki se je že dolgo po šoli plazil, ne zna in ne ve nobenega še tako lahkega in kratkega pismica sestaviti. Kaj pomaga tedaj pisati znati, če pa ne zna nobene misli dobro zvezati in zapisati! — Iz predpisa ponarejati je lahka reč. Šolarjem je pač prva potreba, da se v takem pisanju veliko veliko vadijo. Vaja je povsod;